

OEFENINGEN DER NEDERLANDSCHE SOLDATEN ACHTER DE DUINSTROOK BIJ 'S-GRAVENHAGE.
De landstorm heeft zich daar loopgraven ingericht, die geheel volgens de eischen van een modernen oorlog zijn gebouwd.

Aan 't verkeerde Adres

Wanneer men een vruchtboompje plant, zijn wortels drenkt, zijn uitspruitsels afsnijdt, zijn stam ondersteunt en de rupsen van zijn bladeren zoekt en dan — als nog pas de eerste vruchten u verleidelijk uit de groene bladeren tegenlachen — een geheel onbekende persoon langs den weg komt en zegt: „Geef mij die vruchten en bezorg mij een bord én een mes, opdat ik er mij een maal van kan maken!" zou men dan dien persoon niet grenzenloos onbeschaamd noemen?

Doch wanneer men een dochtertje bezit, schoon als een belle-fleur en aanvallig als een sprookjesprinses, en men heeft het meisje een zorgvuldige opvoeding gegeven en het achttien, negentien jaar trouw voor alle stormen behoed en het met geheel zijn hart liefgehad, en er komt dan een wildvreemde man en zegt: „Waarde heer, geef mij als 't u belieft het meisje tot vrouw!" dan maakt men een beleefde buiging en antwoordt: „Zeer veel eer voor ons, mijnheer! Hoeveel linnen, tafellakens, hoofdkussens, hoeveel geld moet u nog bovendien hebben?" — Neen, het is mij volkomen duidelijk, dat de menschheid menigen vader aanwijst, wien het zwaar valt, die soort van logica te verduwen.

Papa Lingbeek was in elk geval daartoe niet in staat, en de gedachte, dat deze of gene indringer zijn Eliza van hem mocht vragen, was hem even onaangenaam als warme champagne, zakkenrollers of iets dergelijks.

Doch niemand kan zijn noodlot ontgaan, en toen zijn kleine Eliza eens van een reisje naar haar tante was teruggekeerd, kon zij eten noch drinken, pianospelen noch eenig verstandig woord spreken. In zichzelve gekeerd, de groote blauwe oogen met onbestemde uitdrukking op het plafond gevestigd, zat zij doorgaans zwijgend en bewegingloos te peinzen. Daar het plafond echter eerst onlangs opnieuw gewit was en er absoluut geen vlekje aan te ontdekken viel, scheen deze buitengewone manier eer een naderende ziekte dan een lastige, overdreven zucht naar zindelijkheid aan te duiden.

„Moeder, onderzoek toch eens, of zij zich niet te sterk heeft geregen," zeide papa tot mama.

Neen, de knoop van den korset-veter zag nog juist op dezelfde plaats, als toen zij naar tante was gereisd. Bovendien was het kind sedert dien tijd eer magerder dan zwaarder geworden.

Op zekeren morgen, toen papa na een stevig ontbijt in zijn kamer zat en, zonder zich om iets ter wereld te bekommeren, coupons knipte, verscheen zijn dochter bij hem onder een vloed van tranen. De armen om haar papa s hals geslagen, drukte zij hem zoo hartstochtelijk aan haar borst, als hem sedert zijn verlovingstijd niet meer was overkomen. Daarop ging ze zitten op zijn knie en kuste hem zoo teeder, dat zelfs een Socrates er door in verrukking moest zijn geraakt.

En toen kwam het er eindelijk uit: dat zij bij tante een jongen advocaat had leeren kennen en dat zij van dat oogenblik af zoo'n eigenaardig gevoel in haar hart had gehad, dat zij het nauwelijks had kunnen uithouden .... en dat hij zoo verrukkelijk danste .... en vandaag .... misschien aanstonds al ... zou hij komen, om papa een bezoek te brengen en ... zij was zoo vreeselijk bang ... Zij wist, dat papa zoo ontzettend kort aangebonden kon zijn en ....

Papa echter schoof haar van zich af, als was zij van den booze bezeten, en riep een geheel leger onderaardsche machten tot getuigen aan, dat die advocaat, zoo hij het werkelijk dorst wagen hem onder de oogen te komen, geen prettige ontvangst zou te wachten hebben.

Zijn dochter drukte bij deze krachtige verzekering haar zakdoek voor de oogen en gaf snikkende te kennen, dat het dan maar voor haar het beste zou zijn dadelijk te sterven. Daarop begaf zij zich naar haar kamer, om in stomme vertwijfeling een paar sentimenteele novelletjes te verslinden.

Papa Lingbeek stikte bijna van ergenis en verdriet. Zoo'n onnut wezen, zoo'n advocaat zonder praktijk! En zoo maar brutaal de hand naar zijn kleinood, zijn Eliza uit te strekken. Wel had hem zoo nu en dan eens, in de nevelachtige verte, een met bloemen versierd altaar voor den geest gezweefd, waarvoor zijn dierbare Eliza zou knielen, doch zooals vanzelf sprak, aan de zijde van een rijken, voornamen, in elk opzicht uitmuntenden man, die ten minste één ridderorde droeg en eigenaar was van een aanzienlijk handelshuis of zoo iets. En nu ... zoo'n windbuil, zoo'n slungel! ... en Eliza was immers nog maar een kind ...., hemelsche goedheid, daar wordt waarachtig al geklopt.

„Binnen!"

Een jonge man, buigende als een knipmes, trad over den drempel.

„Ik wilde ...."

„Ja, ik weet al wat je wilt. Zooeven heb ik van de zaak kennis gekregen. Jij wilt den vrede van een tot heden gelukkige familie verstoren, om niets anders kom je hier ..."

„Pardon, ik kom om ..."

„Ik verzoek u vriendelijk elke woordverdraaiing achterwege te laten. Hier zit ik rustig met vrouw en kind, en daar kom je nu als een bom ..."

„Het spijt mij dat ik u misschien stoor."

„Of je ons stoort?! Mijnheer, kun je dan niet begrijpen, hoe boosaardig het is, ouders hun kind te ontrukken? Kunt u ...."

„Maar dat ligt geheel niet in mijn bedoeling ...."

„Bedoeling? O neen, natuurlijk .... Dat kennen we! U zal uw dochter niet verliezen, integendeel, door deze verbintenis wint u nog een zoon. Zoo luidt immers de phrase? Natuurlijk zal het steeds mijn aangenaamste plicht zijn, den kostbaren schat, waarvan ik u nu beroof, zoo dikwerf mij maar mogelijk is, tot u terug te voeren. Niet waar? Dacht je soms, dat ik nog nooit op een bruiloft geweest ben en gehoord heb, welk een onzin de heeren schoonzoons in zulke gevallen gewoon zijn uit te kramen, terwijl de ouders der bruid vervuld zijn van kommer over de naderende scheiding?"

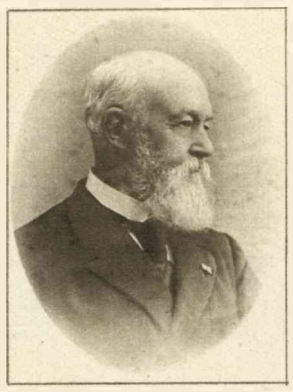
„Mijnheer ... een betreurenswaardige dwaling ..."

„Jawel, een betreurenswaardige dwaling van de ouders is het, aan zulken praat geloof te slaan, want als men zijn ongelukkige dochter eens terug wenscht te zien, moet men zelf de reiskosten dragen en bovendien alle wissels van haar heer gemaal onderteekenen, die zij in haar koffer meesleept. Het is een gruwel ...."

„Mijnheer, ik vind uw privaat-aangelegenheden wel interessant, maar ..."

„Maar verder gaan ze u niet aan. Natuurlijk niet. Ge neemt immers maar alleen het meisje met daarenboven zooveel duizend gulden, en als die op zijn, schrijft gij of uw vrouw om meer."

„Maar mijn hemel, ik wilde u eenig en alleen ..."

J. G. VOGEL †

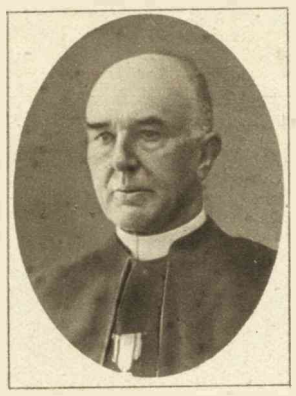

DR. A. G. H. MULLER †

Op 91-jarigen leeftijd is te Velp overleden de kunstschilder J. G. VOGEL, oud-president van Pulchri Studio, Ridder v. d. Ned. Leeuw en Gouden Leeuw van Nassau. — Op 60-jarigen leeftijd is te 's-Gravenhage overleden Dr. A. G. H. MULLER, vroeger gemeente-geneeskundige belast met de armenpraktijk, een algemeen bekend en geacht ingezetene, zeer gezien bij zijn patiënten onder de behoeftige bevolking dier gemeente en bij de politie-ambtenaren, aan wie hij ook geneeskundige hulp verleende.

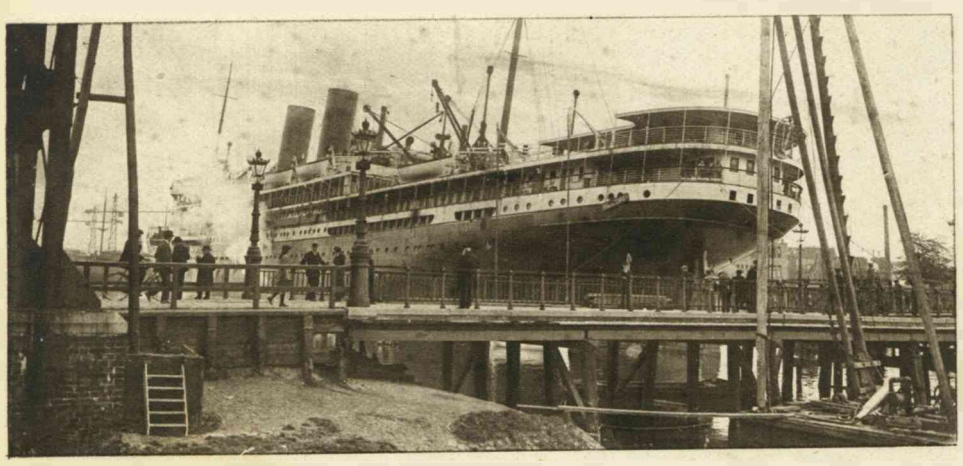

MR. H. G. P. KOLFSCHOTEN. †

KARDINAAL HENSEN.

Te 's-Hertogenbosch is op 76-jarigen leeftijd overleden Mr. H. G. P. KOLFSCHOTEN, oud-vice-president van het Gerechtshof aldaar. — Tot Directeur van het Nederlandsch Historisch Instituut te Rome is, in opvolging van den onlangs overleden dr. G. Brom, Kardinaal HENSEN benoemd.

VASTGELOOPEN.

De „Jan Pieterszoon Coen", het nieuwste en grootste schip van de Stoomvaart-Mij. „Nederland" werd de vorige week naar het Oosterdok gesleept om vandaar naar buiten te worden gebracht. In de Marnierbrug bleef de kolossus steken, daar de vaargeul iets te smal was. Na eenige uren hard werken had men het schip er door getrokken, waarbij de brug nogal eenige schade beliep.

EEN VLIEGTOCHT.

De vorige week Vrijdag daalde de vliegenier van Heyst, die te Soesterberg was opgestegen, met zijn toestel aan het strand te Scheveningen. Als passagier had Lt. van Heyst, kapitein Darlang bij zich. *(foto Sijes).*